

OPINIÓ

PUGEN I BAIXEN

GRO HARLEM BRUNDTLAND
Directora de l'OMS

L'Organització Mundial de la Salut ha ajudat a entendre molt més el nostre món i a trencar tòpics i tabús a l'assenyalar que el suïcidi és la primera causa de mort violenta i no accidental.

Editorials

S'ha acabat

El Govern haurà de retirar el decret que preparava per incrementar la facturació de les màquines escurabutxaques. Una iniciativa del PP al Parlament, secundada pel PSC i ICV, ha acabat amb un projecte que sacrificava els interessos de les persones que pateixen ludopaties –cada vegada més joves–, a les quals s'anaven a llançar nous esquers addictius perquè gastessin més diners i més ràpid. La reforma sí que hauria beneficiat els grans fabricants –per l'obligació de renovar tot el parc de màquines– i hauria ajudat a mantenir la recaptació de la Generalitat en aquest sector.

El mecanisme parlamentari ha funcionat amb una agilitat poc habitual. Fa menys d'un mes, aquest diari va informar de les intencions del Govern, i immediatament els sectors implicats van traslladar les seves inquietuds als parlamentaris. És clar, el resultat final és una conseqüència de les tensions entre CiU i PP. Però, a més, aquest exemple de bona salut democràtica ha estat possible només gràcies a la coincidència en el temps amb el debat de política general. En altres circumstàncies, la maquinària parlamentària hauria enterrat la iniciativa. Una mostra més de la necessitat de reformar-la a fons.

La normativa del Govern per a les escurabutxaques estava feta a la mesura de les grans empreses

Rectificar el 'cop de decret'

El ministre de Treball, **Eduardo Zaplana**, vol recuperar el diàleg amb els sindicats i proposa canvis en el *cop de decret* de reforma laboral aprofitant la seva tramitació parlamentària. Els líders sindicals, **José María Fidalgo** i **Cándido Méndez**, veuen amb optimisme aquesta iniciativa, encara que de moment tenen la cautela de no desconvocar les mobilitzacions de protesta previstes. Són moviments favorables.

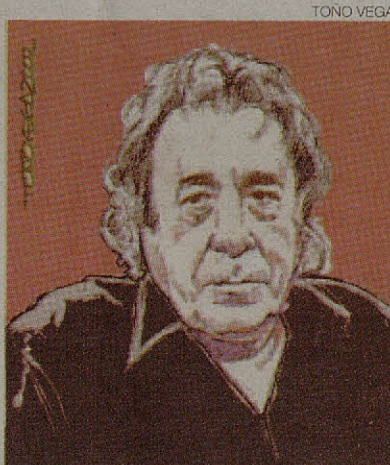
La legislació impulsada per **José María Aznar** sobre els drets i deures dels que es queden sense feina presentava tantes llacunes jurídiques com retrocessos socials, de manera que tornar a negociar-la és un reconeixement de fet de la seva feblesa. En el canvi de clima també hi pesa el molt viable recurs d'inconstitucionalitat presentat pels partits d'esquerra contra la norma. Perquè no només retalla drets fonamentals ja reconeguts als treballadors, sinó que en els seus primers mesos d'aplicació han augmentat els acomiadaments i ha brillat per la seva absència l'avantatge promès que es crearia més ocupació. Ja veurem, de totes maneres, fins on arriba la voluntat del PP, que va voler ser inflexible abans de la vaga general i ara admet el seu error.

Amb la seva crida al diàleg amb els sindicats, el Govern reconeix de fet que es va equivocar el 20-J

El retrat

PACO

IBÁÑEZ

TONO VEGA

Paco Ibáñez canta –ahir i avui al Palau– **José Agustín Goytisolo**, el poeta amic que continua entre la seva gent tot i haver-se'n anat. Va ser ell –**Francisco Ibáñez Gorostidi** (València, 20-11-1934)– qui fa més de 30 anys va col·locar **Goytisolo** a l'altura de **Quevedo**, **Góngora**, **Lorca**, **Miguel Hernández**, **León Felipe**, **Alberti**, **Blas de Otero**, **Celaya**, **Nicolás Guillén**... Va ser ell –el nen que va créixer en euskera en un caserí guipuscoà– qui va posar a l'abast dels espanyols antifranquistes la poesia carregada de futur i d'esperança. Va ser ell –fill d'un anarquista carn de camp de concentració i nét d'un requeté victoriós en la croada d'alliberament– qui va aprendre a tocar la guitarra a París per contribuir a des-

pertar-nos del malson de la dictadura establerta a Madrid.

La veu cascada del **Paco Ibáñez** d'ara és aquella veu que el 4 de desembre del 1968 va cantar de manera memorable al madrileny Teatro de la Comedia que 35 anys abans havia servit d'escenari per a la fundació de la feixista Falange Española. No va trigar el règim de **Franco** a prohibir-li fer més recitals al seu país. El continuava esperant França, que mai el va defraudar. Tot i així, va rebutjar condecoracions del mateix **Mitterrand**. «**Ho sento** –va explicar–, però no accepto premis. Moltes gràcies, però la meua mare és basca i jo també». Estepari lobito bueno aquest **Paco**. ≡

ÀNGEL SÁNCHEZ

Les tertúlies

FRANQUISTES SENSE COMPLEXOS

La institució de l'homenatge castrense mensual a la bandera espanyola a Madrid va mobilitzar ahir **Can Gabilondo** (SER). Els corresponents de París, Berlín i Roma van certificar que no hi havia res d'igual a França, Alemanya i Itàlia. Es va documentar que, a excepció dels EUA, només Dinamarca, Suècia, l'Argentina, el Salvador, Mèxic, Veneçuela i Colòmbia homenatgen la bandera una vegada a l'any; es va oferir un *cara a cara* i es va llançar la tertúlia.

Nicolás Sartorius ho tenia clar: «Érem pocs i va parir l'àvia. És una resposta barroera al PNB, una utilització partidista de la bandera...

Enfrontant patriotisme amb patriotisme i nacionalisme amb nacionalisme, no anem enlloc, és un disbarat. **Juan Tapia** no tenia res a objectar-hi: «**Posa en relleu un patriotisme de bombo, platerets i pandere-**

'Can Gabilondo' va criticar la institucionalització de l'homenatge a la bandera

ta, quan el que cal és un patriotisme d'integració. I **Antón Losada**, tampoc: «**La cançó de Serrat –'Una, grande y libre, Metro Goldwyn Mayer...'**– adquireix actualitat. ¡Una bandera de 300 metres quadrats, el

dobte del que mesuren els pisos de la majoria d'espanyols...» A la presa de posició hi va seguir el contundent rebuig a les invocacions a l'Exèrcit i a l'amenaçada unitat pàtria de **Trillo** i **Álvarez del Manzano**, i una invitació a discutir políticament la proposta d'**Ibarretxe** en lloc de respondre amb aquesta «**horterada**», en paraules de **Losada**. Van escoltar l'audiència i van rematar la feina: «**Està en la línia de la política sense complexos d'Aznar**», va dir **Gabilondo**. «**Deu ser que –va diagnosticar Sartorius– la gent acomplexada per ser franquista ara torna a ser-ho sense complexos**». ≡

XAVIER CAMPRECIÓS

José Luis Martín

LA BRONCA ENTRE NACIO-
NALISTES ENTRA
EN LA SEVA FASE
GROUERA

ARA ES
TRACTA
DE VEURE
QUI LA
TÉ MÉS
GROSSA

* JL MARTÍN

L'opinió del diari s'expressa només als editorials. Els articulistes exposen posicions personals.